

Hikâyelerle Çocuklara 40 DUA

Yazan
Selcen Yüksel ARVAS

Resimleyen
Derya Işık ÖZBAY

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

Hikâyelerle Çocuklara **40 DUA**

sunuş

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları/1080
Çocuk Kitapları/283
Hikâyelerle Çocuklara 40 Dua

Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel SALMAN
Yayın Koordinatörü: Yunus AKKAYA
Editör: Zeynep Ulviye ÖZKAN
Baskı Takip: İsmail DERİN
Baskı Hazırlık: Ali YÜCEER

Yapım: Kağıt Gemi Ajans
Yazan: Selcen Yüksel ARVAS
Resimleyen: Derya Işık ÖZBAY
Proje Editörü: Sevde Sevan USAK
Kapak Tasarım: Fatma Hande SOYYİĞİT
Grafik Tasarım: Şeyda CANSEVER
Düzelti: Asena MERİÇ

Eser İnceleme Komisyon Kararı: 17.02.2015/31
ISBN: 978-975-19-6350-5
2015-06-Y-003-1080
Sertifika No: 12930

Baskı: Gökçe Ofset Matbaacılık
Tel: 0 (312) 395 93 37
2. Baskı, Ankara Temmuz 2015

İletişim: Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mahallesi Dumlupınar Bulvarı
No: 147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0 (312) 295 72 94 **Faks:** 0 (312) 284 72 88
E- Posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış: Döner Sermaye
İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 **Faks:** (0 312) 285 18 54
E- Posta: dosim@diyanet.gov.tr

Sevgili Çocuklar,

Yine yepyeni bir kitapla birlikteyiz. Bu kitabımızda hayatımızın olmazsa olmazı “dua”lara yer verdik.

Biliyorsunuz dua, Yüce Rabbimizden istemek demektir. Kur’an-ı Kerim’de bildirildiği gibi, “Yalnız Allah’a kulluk eder ve yalnız O’ndan isteriz.” (Fatiha 5) Ve yine Rabbimiz buyuruyor ki, “Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm.” (Bakara, 186)

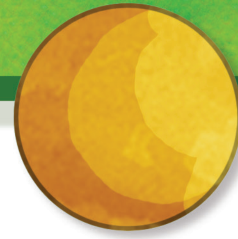
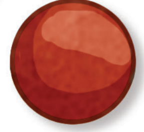
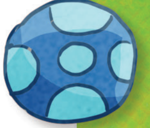
Canımızın çektiği, aklımıza düşen, heveslendiğimiz, peşine düştüğümüz, arzu ettiğimiz, burnumuzda tüten, can attığımız, gönlümüze doğan, yanıp tutuştuğumuz... Her ama her şeyi Rabbimizden dileriz. Her aklımıza düştüğü anda dua edebiliriz. Yatarken, kalkarken, okula giderken, parkta oynarken...

Biz O’ndan istedikçe Rabbimiz çeşitli sebepler yaratarak bizi isteğimize kavuşturur. Bazen annemizin eliyle gelir muradımız, bazen kardeşimizin sözüyle... Bazen bir dost olur vesilesi, bazense tanımadığımız birinin hediyesi...

Elinizdeki bu kitapta birbirinden güzel dualara yer verdik. Her birini bir hikâyenin içine gizledik. Hikâyelerimizi de güzel güzel resimledik. Dileriz, birbirinden güzel bu duaları okudukça, aklınıza birbirinden güzel daha nice dualar gelir. Sizinle birlikte çevrenizdekiler de bu dualardan nasiplenir. Mutlu okumalar dileğiyle...

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

MERHABA

Başınız sıkıştığında kime koşarsınız? Ya da canınız bir şey çektiğinde, bir şeyin olmasını istediğinizde kime gidersiniz? Annenize mi? Babanıza mı? Kardeşinize mi? Öğretmeninize mi? En yakın arkadaşınıza mı? Elbette, birçok isteğinizi insanların karşıladığını düşünürsünüz. Ama aslında bu insanların hepsi birer vesiledir. Gönlümüzden geçen her şeyi yaratan O'dur.

Sadece kendiniz için değil, anneniz babanız, arkadaşlarınız, tüm sevdikleriniz, mahalledeki minik kedicikler, sabahları pencerenizde öten minik kuşlar için dilediklerinizi veren yalnızca O'dur. O yüzden başımız sıkıştığında, bir dileğimiz olduğunda ilk koşacağımız kapı sizi, bizi, çiçekleri, meyveleri, sokaktaki kedicikleri, gökte uçan kuşları, güneşi, ayı, yıldızları, aklınıza gelebilecek ve gelemeyecek her şeyi, kısacası tüm kainatı yaratan yüce Rabbimizdir elbette.

Yüce Allah, kendisine dua edilmesini istedi. Çünkü O kendisine dua edenleri çok sever. Duaları kabul etmeyi de çok sever. Ona dua için açılan minik elleri daha da çok sever. O, kendisine açılan elleri asla boş çevirmez.

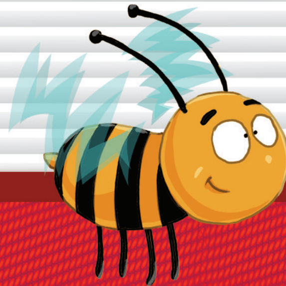
Elinizdeki bu kitap Yüce Rabbimize edilen dualardan bir demet sunuyor sizlere. Her duayı Rabbimizin güzel sözleriyle süsledik. Ardından minik hikayelerle bezedik. Keyifle okuyun, kolayca anlayın, hiç sıkılmayın, bol bol dua edin, içinde bizi de unutmayın diye.

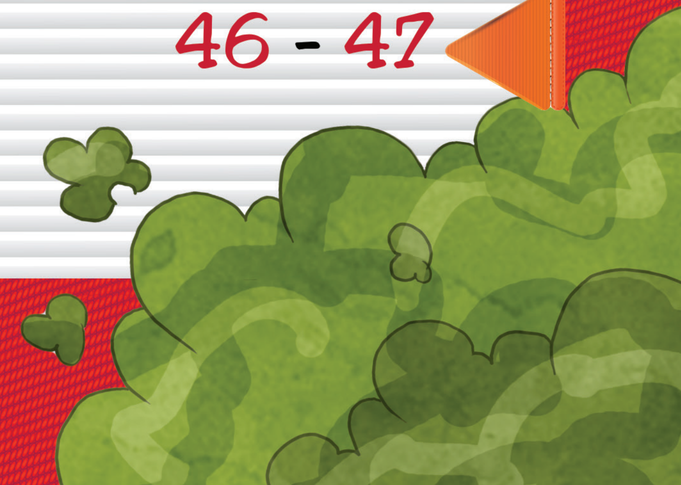
Mutlu okumalar, bol dualar…

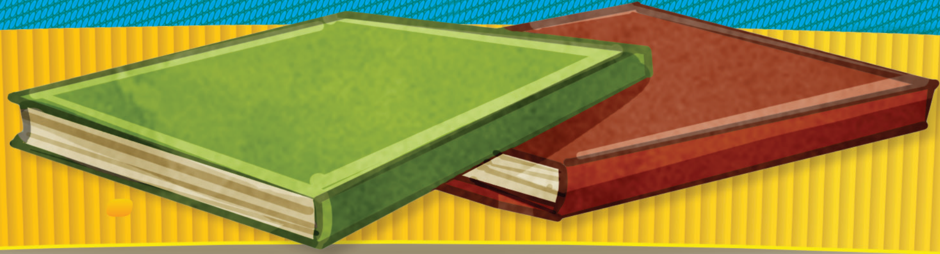
Selcen Yüksel ARVAS

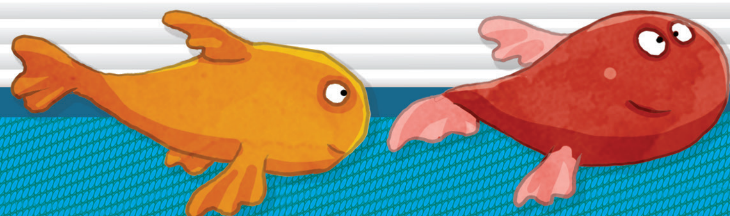

İÇİNDEKİLER

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

MELEK

Elif'in annesinin anneannesi hayattaydı. Ona Melek anneanne diyorlardı. Adı Melek değildi ama niye Melek dediklerini Elif bilmiyordu. Elif, Melek anneannesini çok severdi. Melek anneanne ona birbirinden güzel masallar anlatır, saçını okşaya okşaya uyuturdu.

Bir gün Melek anneanne namaz kılarken Elif de yanında ders çalışıyordu. Melek anneanne namazını bitirince ellerini açıp dua etmeye başladı. "Allah'ım beni son nefesime kadar namaza devam eden bir kimse eyle. Yavrularımı, yavrularımın yavrularını, onların da yavrularını, onların da yavrularını namaz kılanlardan eyle. Bana verdiğin bu güzel ömür gibi yavrularıma da ver. Yavrularımın yavrularına, onların da yavrularına, onların da yavrularına ver." Elif dayanamadı. "Ooo Melek anneanne, sen de ne kadar uzun dua ediyorsun, yavrularının yavrusu, onların da yavrusu, onların da yavrusu, oooo bugün bitmez bu dua," dedi gülerek. Melek anneanne de güldü.

"Kötü mü ya? Bak kim bilir bana kim dua etti de ben Allah'a şükür böyle güzel yaşadım. İnşallah Allah benim duamı da kabul eder de soyumdan gelecek bütün yavrularım da böyle güzel yaşar," dedi.

Elif bu tatlı ihtiyara neden Melek dediklerini işte o gün anladı.

"Rabbim! Beni namaza devam eden bir kimse eyle. Soyumdan da böyle kimseler yarat. Rabbimiz! Duamı kabul eyle."
(İbrâhîm Sûresi, 40. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

BEBEK

Osman'ın Ali adında küçük bir kardeşi vardı. Kıpır kıpır, yerinde durmayan bir bebekti. Sürüne sürüne bütün evin altını üstüne getiriyordu. Nerede bir yaramazlık var, Ali oradaydı. Daha minnacık boyuyla yapmadığı yoktu. Osman'ın annesi akşama kadar küçük oğlunun peşinde koşmaktan yorgun düşüyordu. O emeklerken kafasını çarpmasın diye peşinden gidiyor, bir yere tırmanırken düşmesin diye arkasında bekliyor, bulduğu küçük şeyleri ağzına almasın diye gözünü üzerinden ayırmıyordu.

Osman bir gün dedi ki: "Anneciğim, bu kardeşim de ne kadar yaramaz. Seni ne çok yoruyor."

Annesi güldü. "Sen farklı mıydın sanıyorsun? Bütün bebekler böyle büyüyor işte. Büyüyünce de işleri bitiyor mu sanki? Okulları, dersleri, problemleri... Dışarıdan bakınca hayatta çekilmez gibi geliyor. Ama işte Rabbim öyle büyük bir sevgiyle, merhametle dolduruyor ki annenin babanın kalbini, severek katlanıyorsun bütün bu sıkıntılara."

O sırada Ali annesinin ayağını kemirmeye başladı.

"Ayağını yemesine de katlanacak mısın, anne?" diye sordu Osman muzırca.

"Yok," dedi annesi gülerek, "o kadar da değil!"

Annesi Ali'yi kucağına aldı, mutlulukla iki oğlunu göğsüne bastırdı.

Onlara merhamet ederek tevazu kanadını indir ve de ki: "Rabbim! Tıpkı beni küçükken koruyup yetiştirdikleri gibi sen de onlara acı."
(İsrâ Sûresi, 24. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

TESPİH

Duru ile Elif, birlikte evcilik oynuyorlardı. "Sana mücevherlerimi göstereyim mi?" diye sordu bir ara Elif. Duru heyecanla kabul etti.
Arka odaya gittiler. Burası Elif'in dedesinin odasıydı. Odanın bir köşesinde kocaman bir sandık vardı. Elif sandığı açtı.
"Aaa" diye elinde olmadan bağırdı Duru. "Mücevherler! Bir sürü!"
"Dedim ya sana," dedi Elif. "Bunları dedem benim için saklıyor. Büyüyünce hepsi benim olacak."
İki kız sandığın içine daldılar. Rengarenk "mücevherleri" boyunlarına geçirdiler. Kıkırdayarak oynuyorlardı ki, içeri Elif'in annesi girdi.
"Elif ne yapıyorsun dedenin tespihleriyle?"
"Bunlar tespih değil anne. Bunlar bizim mücevherlerimiz."
Duru'nun şaşkınlığını fark eden Elif'in annesi, "Bunlar Elif'in dedesinin sattığı tespihler. Boyna takmak için değiller. Bunları alanlar verdiği nimetler için Allah'a şükredip 'elhamdülillah' derken, Allah'ı anarken çekiyor. Her boncuk bir şükür demek," dedi.
"Hayır, anne, bunlar mücevher! Benim kolyelerim!" diye ısrar etti Elif.
Annesi tespihler arasında bin boncuklu upuzun bir tespih çıkardı.
"Madem bunlar kolye, boyna takılıyor, peki, bunu kim takacak?" diye Elif'e sordu.
Elif diyecek bir şey bulamadı.
"Çok çok çok şükür diyen biri!" dedi Duru gülerek.

"Allah'ım! Seni zikretmek, sana şükretmek ve sana güzelce ibadet etmekte bize yardım et."
(İbn Hanbel, II, 299)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

VAPUR

Esad okuldan çıkınca vapura bindi. Yaşlı bir amcanın yanına oturdu. O sırada yaşlı adam bir şeyler dedi. Esad anlayamadı.

"Efendim amca, bana bir şey mi dedin?" diye sordu. Yaşlı amca kafasıyla 'hayır' işareti yaptı. Ama dudakları bir şeyler söylemeye devam ediyordu sanki. Esad adamın ne dediğini anlamak için dudaklarına dikkat kesildi. Bunu fark eden amca, "Hay akıllı çocuk, sana bir şey dediğim yok. Sadece dua ediyorum," dedi.

Esad şaşırdı. "Şimdi ne diye dua ediyorsun, amca? Sudan mı korkuyorsun?"

Amca güldü. "Yok oğul. Dua etmek için illa bir sebep mi lazım? Yüce Allah 'İnananlar ayaktayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar,' buyuruyor. Yani her an... Allah'a dua etmek için özel bir zaman gerekmiyor," dedi.

Esad 'anladım' manasında başını salladı. Sonra da fısır fısır bir şeyler söyledi. Yaşlı adam elini kulağının kepçesine tuttu: "Efendim, bir şey mi dedin, oğul?"

"Yok amca," dedi Esad. "Dua ediyordum."

Yaşlı amca "Maşallah, maşallah," dedi. İkisi birden dualarına devam ettiler. O sırada tam karşılarında oturan adam onlara doğru eğildi: "Bana bir şey mi diyorsunuz?"

İkisi birden güldü. 'Hayır' anlamında başlarını salladılar. Adam bir anlam veremedi.

Onlar ayaktayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. "Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru" derler.

(Âl-i İmrân Sûresi, 191. ayet)

KARDEŞ

Sena ile Sina ikiz kardeşlerdi. Birbirlerini çok seviyorlardı ama ne zaman birlikte oynamaya başlasalar oyunun ortasında mutlaka bir kavga çıkıyordu. Yine bir gün evcilik oynarken birbirlerine girdiler. Anneleri daha fazla dayanamadı.

"Bıktım artık kavganızdan. Bundan sonra bir araya gelmeyeceksiniz. İkiniz de ayrı odalarda oynayacaksınız!" dedi. İkisini de ayrı odalara gönderdi. Tek başına oynamak başta güzeldi ama sonra ikisi de çok sıkıldı. Biraz sonra ikisi birden annelerinin yanına gidip artık barıştıklarını, birlikte oynamak istediklerini söyledi.

"Yalnız olsaydınız bütün gün böyle tek başınıza sıkılacaktınız," dedi anneleri. "İyi ki kardeşiniz var. Hazreti Musa "Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla," diye kendisiyle birlikte kardeşine de dua edermiş. Kardeş çok güzel bir şey. Haydi, kardeş kardeş oynayın."

İki kardeş sevinerek odalarına girdiler. Çok kısa bir süre sonra içeriden bağırış çağırış gelmeye başladı.

"Yine mi kavga var? Ayırayım mı odalarınızı?" diye çıkıştı anneleri. İki kardeş korkuyla birbirlerine baktı.

"Yoo," dedi Sina. "Kavga etmiyoruz ki!"

"Biz sadece kavga etmecilik oynuyoruz, anneciğim. Gerçek değil, oyun bu," dedi Sena. "Peki öyleyse," dedi anneleri. "Lütfen kavga etmecilik oyununuzu biraz sessiz oynayın!" Anneleri çıkınca derin nefes aldılar. Mutlulukla oyunlarına devam ettiler.

(Mûsâ), "Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla. Bizi kendi rahmetine sok. Sen merhametlilerin en merhametlisisin" dedi.

(A'râf Sûresi, 151. ayet)

AAMİİİN!!!

SÖYLEŞİ

Naimlerin okuluna söyleşi için bir yazar davet edilmişti. Çocuk kitapları yazan, güler yüzlü, genç bir adamdı gelen. Çocuklara okumanın güzelliğinden, kendisini yazmaya heveslendiren sebeplerden, çocukluğunda okuduğu kitaplardan söz etti. En sonunda da laf döndü dolaştı, son kitabı olan "Her İsme Bir Dua" kitabına geldi.

Dediğine göre yazar bu kitabında her çocuk ismine, ismiyle alakalı bir dua yazmıştı.

Çocuklar heyecanla parmaklarını kaldırıp kendi isimlerini sormaya başladılar.

Önce en ön sıradan Elif parmağını kaldırdı. "Elif ismiyle ilgili dua var mı?"

"Olmaz olur mu?" dedi yazar. "Allah, seni Elif harfi gibi doğru ve dik eylesin."

"Aamiiiin" diye bağırdı çocuklar gülüşerek.

"Peki, peki, Emir var mı?" diye seslendi Emir iki sıra arkadan.

"Elbette. Allah seni inananlara Emir yani baş eylesin."

Yine bir gürültü koptu sınıfta:

"Amiiiiinnn!"

Naim yerinde duramadı. "Peki ya Naaaiiiiimmm?" diye bağırdı en arka sıradan.

"Ooo" dedi yazar. "Senin isminin duası bırak kitabımı, Kur'an-ı Kerim'de bile var." "Allah seni Naim cennetine girenlerden eylesin! Yani cennetin en güzel yerine!"

Yine gülüşerek "Amiiiiin" diye bağrıştı çocuklar.

"Rabbim! Beni Naim cennetine girenlerden eyle."
(Şuara Sûresi, 85. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

EV

Yavuz'un annesi çalıştığı için ona anneannesi bakıyordu. Her sabah sevinçle anneannesine geliyor, günü birlikte geçiriyorlardı.

Annesi Yavuz'a tahta bir oyun seti almıştı. Çeşitli şekillerde parçaları olan, rengarenk bir setti bu. Yavuz sıkılmadan bu parçalardan evler, okullar, arabalar inşa ediyordu.

Anneannesi öğle yemeğini ocağa koyup yanına oturdu.

"Haydi bakalım, biraz da ben oynayayım, bugün çok çalıştım," dedi.

Yavuz çok sevindi. Hemen tahta parçalarının bir kısmını anneannesinin önüne koydu. İkisi de kendi önünde inşaat yapmaya başladılar. Yavuz birkaç katlı değişik bir şekil yaptı.

"Bu ne?" dedi anneannesi.

"Bu bir ev, anneanneciğim," dedi.

"Çok güzel bir ev olmuş. Allah bu dünyada da sana güzel evler versin inşallah. Cennette de güzel evlerin olsun. Rabbim dünyada da ahirette de bize hep iyilikler nasip etsin."

Yavuz bu duaya çok sevindi. "Peki sen ne yaptın, anneanneciğim," diye sordu?

Anneannesi kendi önündeki hiçbir şeye benzemeyen şekle baktı. "Ben de bir uzay gemisi yaptım," dedi.

Yavuz'un çok hoşuna gitti.

"Allah, sana da bu dünyada güzel uzay gemileri versin inşallah.

Cennette de güzel uzay gemilerin olsun," dedi.

Anneanne, torun birbirlerine sarılıp gülüştüler.

"Rabbimiz! Bize dünyada da, ahirette de iyilikler ver. Bizi cehennem azabından koru."

(Bakara Sûresi, 201. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

YAĞMUR

Mustafa sabahtan beri dışarı çıkmak için annesinin hazırlanmasını bekliyordu.
"Hadi anne, artık çıkalım," diye bir kez daha söylendi.
"Dur, dur, şu çamaşırı da asayım, çıkarız," dedi annesi.
Mustafa sıkılarak yapbozunun başına yeniden oturdu. Annesi çamaşırı astı. "Artık çıkarız herhalde" diye düşünüyordu ki Mustafa bir gök gürültüsü işitti. Pencereden dışarı baktı. Hava birden kapanmıştı. O sırada şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Mustafa'nın canı çok sıkıldı.
"Anne, bir türlü çıkamadık, şimdi de yağmur başladı!" diye söylendi.
"Yağmur mu? Bu harika!" dedi annesi. Koşarak camın kenarına geçti. Tülü sıyırdı.
"Ah muhteşem yağıyor. Koş koş Mustafa. Yağmur dua zamanı demektir. Bak bu yağmur tanelerini melekler indiriyor. Allah'ın rahmeti yağıyor. Hemen dua edelim. Melekler de 'amin' desin duamıza."
Annesi ellerini açtı: "Allah'ım! Bize bol yağmur indir. Yağmuru bize güç ve kuvvet eyle," diye dua etti. Sonra Mustafa ellerini açtı. "Allah'ım lütfen artık annem çamaşır, bulaşık, ütü gibi yeni bir bahane bulmasın da sokağa çıkalım," dedi.
Tam ikisi beraber gülüşüyorlardı ki, "Aaaaaaaa! Çamaşırı dışarıda unuttum. Islandı!" diye bağırdı annesi dışarıya doğru koşarken.

"Allah'ım! Sen Allah'sın. Sen'den başka ilah yoktur. Sen zenginsin, biz fakiriz. Bize bol yağmur indir. İndirdiğin yağmuru bize kuvvet ve güç eyle ve yağmuru (muhtaç olduğumuz) zamana kadar indir."
(Ebu Davut, İstiska, 2)

VJJJJT!

VJJJJT!

ÇAMUR

Birkaç gündür yağmur çok şiddetli yağıyordu. Hanife teyze arabasıyla hastaneden dönüyordu. Evlerinin olduğu sokağa girmek için kavşağı döndüğünde birden arabası çamura saplandı. Belli ki yağmur toprağı sürükleyip yolun ortasına yığmıştı. Hanife teyze ilerlemek için gaza bastıkça araba çamura daha çok saplanıyordu.

"Hay Allah, şu işe bak. Nasıl çıkaracağım bu arabayı şimdi?" diye kaygılandı. Gaza bastıkça tekerler olduğu yerde dönüp duruyordu. Bir an durdu, düşündü, derin nefes aldı. "Sakin ol, sakin ol!" dedi kendi kendine. "Allah'ım! Beni darda bırakma" diye dua etti. O sırada karşı fabrikanın bahçesinde çalışan işçiler dikkatini çekti. Hepsi de uzun çizmeler giymiş, bahçedeki suyu temizliyorlardı. Hanife teyze çok sevindi, pencereyi açıp seslendi:

"Ah, bir de bana yardım etseniz. Arabam saplandı kaldı çamura. Çıkamıyorum."

İşçilerden birkaçı yanına geldi. Kısa bir süre uğraşıp arabayı çamurdan çıkardılar. Hanife teyze nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

"Çok teşekkür ederim. Durun durun size bir şeyler vereyim," diyerek elini çantasına attı.

"Aman teyze, bir şey vermene gerek yok. İnsanlık öldü mü? Sen dua et yeter," dedi işçiler fabrikalarına doğru giderken.

Hanife teyze camını kapadı. Çok duygulanmıştı.

"Allah'ım, şu çaresiz anımda yardım eden bu kullarını hiç çaresiz bırakma. Onların yardımcısı ol. Onları kötülüklerden koru. Onları da bizi de sana teslim olanlardan eyle. Dünyada da ahirette de rahat eyle," diye dua etti.

O günden sonra her dua ettiğinde, o işçilere de bir parçasını göndermeyi hiç unutmadı.

"Ey Rabbimiz! Bizi sana teslim olanlardan eyle."
(Bakara Sûresi, 128. ayet)

MİYAV !

KEDİ

Funda ve ailesi birkaç gündür şehir dışındalardı. Evlerine gecenin bir yarısı döndüler. Funda gece, uykusundan bir sesle uyandı. Sanki bir bebek ağlıyordu. Pencereden dışarı baktı. Hiçbir şey göremedi. Uzun süre ses kesilmeyince annesinin odasına gitti. Kapıyı çaldı. Annesi merakla içeriden seslendi: "Bir şey mi oldu, Funda?"

"Anneciğim, bir bebek ağlıyor galiba."

Annesi de dikkat kesildi. O da duydu sesi. "Hayırdır inşallah," dedi.

Birlikte dış kapıya doğru yürüdüler. Onlar ilerledikçe ses artıyordu sanki. Annesi biraz daha dikkatli dinledi. "Bu bebek sesi değil, bir kedi ağlıyor," dedi. "Bodrumda kedi kalmış olmasın?"

Merakla bodrumun kapısını açtılar. Minnacık bir kedi vardı. Onları görünce ürktü, kaçtı.

"Ah canıım," dedi annesi. "Sen nasıl girdin buraya? Bir deri bir kemik kalmışsın."

Kedicik acıklı acıklı miyavlayıp duruyordu. Hemen mutfaktan süt getirip önüne koydular. Kedicik ürkerek kabın yanına geldi. O kadar acıkmıştı ki minicik diliyle hemencecik içti bitirdi sütü. Sonra 'Biraz daha getirir misin?' der gibi tekrar Funda'ya baktı.

"Vah tatlı kedicik seni. Ne kadar acıkmışsın. Allah kimseyi aç bırakmasın. Funda koş kızım, hemen biraz daha süt getir. Açlıktan ölüyormuş gariban," dedi annesi.

Funda koşarak mutfağa gitti. Minik kedi heyecanla sütünü beklemeye başladı.

"Allah'ım! Açlıktan sana sığınırım. Çünkü açlık, ne kötü bir arkadaştır. Hainlikten de sana sığınırım. Çünkü hainlik, ne kötü bir sırdaştır."

(Ebu Davûd, "Vitr", 32)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

İHTİYAR

Cem ile ailesi köyde yaşayan akrabalarına misafir oldu. Ev sahibinin Cem ile yaşıt Fırat adında bir oğlu vardı. İki arkadaş birlikte etrafı dolaşmaya başladılar.
"Bunlar fındık ağacı," dedi Fırat. "Yazları fındık toplarız biz."
Ağaçlara baka baka geziyorlardı ki, karşılarından gelen yaşlı bir adama takıldı Cem'in gözleri. Çok yaşlı olduğu her hâlinden belli olan bu adam, sırtına içi fındık dolu kocaman bir küfe almış, yavaş yavaş yokuşu tırmanıyordu.
"Kolay gelsin, dede," dedi Fırat yanından geçerken.
"Kolaysa başına gelsin a oğlum," dedi ihtiyar gülerek.
Yaşlı adam geçince Cem heyecanla Fırat'a döndü.
"Vay canına! Süpermen gibi bir dede. Nasıl taşıyor o kadar ağırlığı?"
Fırat güldü. "İyi bildin. Biz de ona süper dede diyoruz. Arkadaşımın babasının dedesi o. Tam olarak kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyor."
"Nasıl bu kadar güçlü, hayret!" dedi Cem.
"Dediklerine göre bu dede çocukluğundan beri dua edermiş. 'Allah'ım' dermiş, 'bedenime sağlık ver, gözüme sağlık ver, son nefesime kadar beni sağlıklı eyle.' Belli ki duası kabul olmuş."
Cem, Süpermen olmanın sırrını öğrendiğine çok sevindi. Hemen içinden tekrarladı: "Allah'ım, bedenime sağlık ver, gözüme sağlık ver, son nefesime kadar beni sağlıklı eyle."

"Allah'ım! Bedenime sağlık ver, gözüme sağlık ver, sağlığı benim varisim kıl (son nefesime kadar beni sağlıklı eyle). Halîm ve Kerîm olan Allah'tan başka ilah yoktur. Ulu arşın sahibi Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Her türlü övgü âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur."
(Tirmizî, "Deavat", 66)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ŞİFA

Selin çok hastaydı. Üç gündür okula da gidememişti.
"Keşke bugün okula gidebilseydim. Esra'nın doğum günü kutlanacaktı," dedi hüzünle.
"Ne yapalım güzelim, sağlığından önemli değil ya," dedi annesi. Selin'in canı çok sıkkındı. Annesi ilaçlarını getirdi.
"Haydi bakalım. Ne diyorduk ilacı içmeden önce?" dedi annesi.
"Allah'ım şifayı ancak sen verirsin. Bütün hasta kullarınla birlikte bana da şifa ver," diye dua etti Selin. Şurubunu içti. Biraz sonra annesi elinde bitki çayıyla geldi.
"Of yine mi çay içeceğim anne? İçim dışım çay, şurup doldu."
"Ne yapalım, canım? Şifanın neyde saklı olduğunu kimse bilemez. Doktorun verdiği ilaçları, kitapta yazan şifalı bitkileri, anneannenin, babaannenin tavsiyelerini denemek gerek."
O sırada zil çaldı. Selin merakla kapıya doğru baktı. Arkadaşı Esra'ydı gelen. Sevinçten havalara uçtu.
"Geçmiş olsun," dedi Esra. "Bugün sen gelmeyince pasta hakkını ben getirdim."
Elindeki paketi açtı. Bir dilim pasta vardı. Selin çok mutlu oldu. Pastayı bir güzel yedi. Arkadaşıyla biraz konuşup gülüşünce kendine geldi. Akşama doğru yataktan çıktı.
"Meğer senin şifan ilaçlarda, çaylarda değil de arkadaşında saklıymış," dedi annesi gülerek.
"Tüh, keşke daha önce gelseydi," dedi Selin kocaman bir gülümseme ile.

"Allah'ım, ey insanların Rabbi! Sıkıntıyı gider, şifa ver. Şifayı veren ancak sensin. Senin vereceğin şifadan başka şifa yoktur. Öyle bir şifa ver ki, hastalık nedir bırakmasın."
(Buharî, "Tıb", 37)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

TABLO

Fatih, amcasının evinde duvardaki süslü hat tablosuna bakıyordu.

"Burada ne yazıyor, amcacığım?" diye sordu.

"Bunlar Allah'ın güzel isimleri," dedi amcası.

"Vay canına! Allah'ın bu kadar çok ismi mi var?"

"Evet," dedi amcası. "Bak mesela bir ismi Gaffâr. Günahları affeden demek. Günahlarımızın affı için dua ederken bu ismini söyleyebiliriz. Sonra bak, burada da Rezzak yazıyor. Rızık veren demek. Dünyada ve ahirette güzel yiyeceklere kavuşmak için bu ismiyle dua edebiliriz."

"Böyle her şey için bir ismi var mı?" diye sordu Fatih merakla.

"Evet," dedi amcası. "Sanıyorum her dua için bir isim bulabiliriz."

Fatih gülümsedi.

"Peki, yazılılardan yüksek not almak için dua ederken hangi ismini kullanabiliriz?"

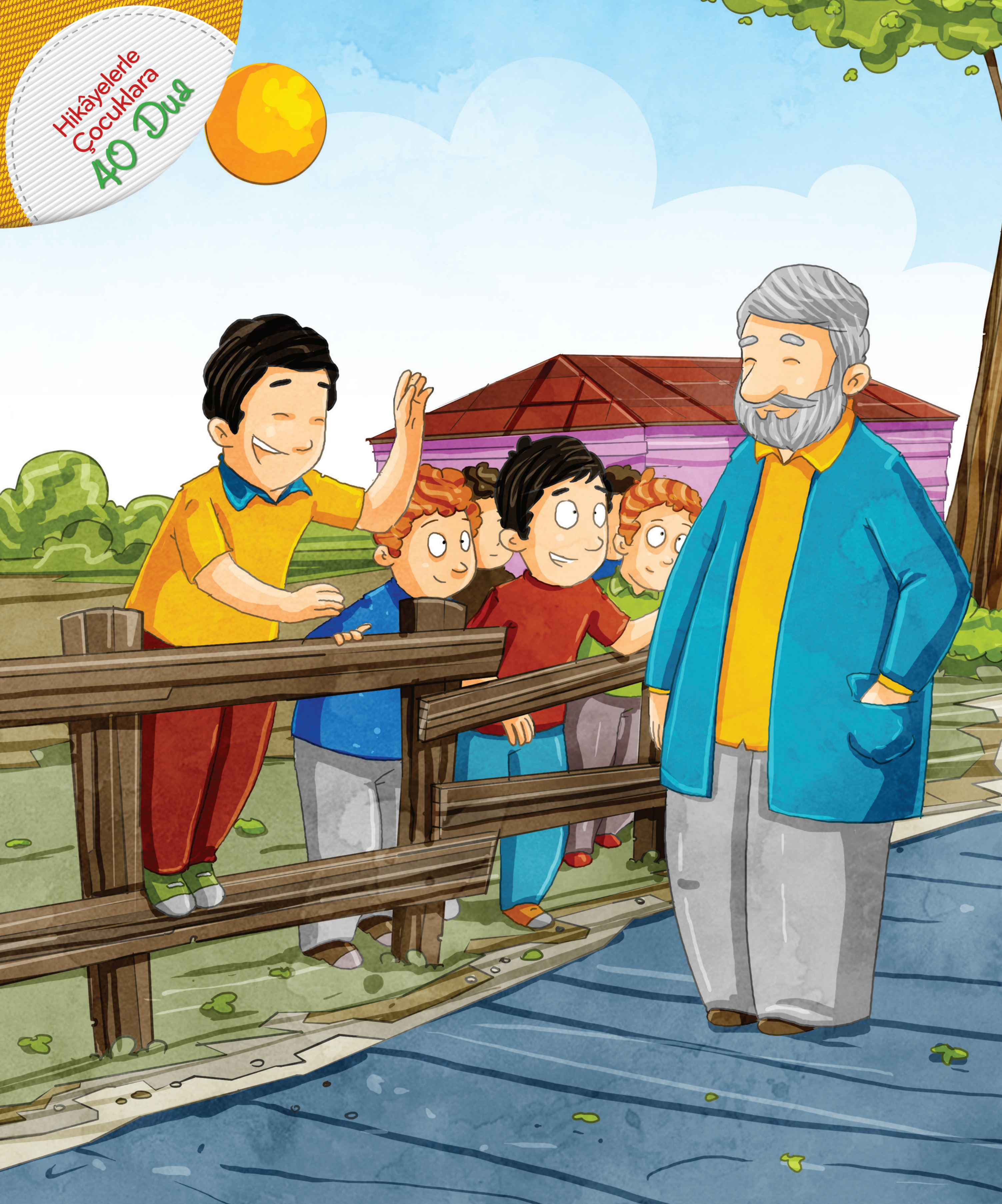
Amcası güldü.

"Yazılılardan yüksek not almak için önce çalışmalısın. Sonra da..." diyerek tabloya bakıp biraz düşündü. Aradığı ismi bulunca tebessüm etti.

"Mucîb ismini kullanabilirsin. Duaları kabul eden demek. Önce iyi not almak için çalışırsın. Sonra başarılı olayım diye dua edersin. 'Allah'ım, sen yardım istenilensin. Duaları kabul edensin. Mucîb isminin hürmetine benim de duamı hayırlısıyla kabul et' dersin. Nasıl ama?" "Harika bir fikir," dedi Fatih, unutmamak için Mucîb ismini eline yazarken.

"Allah'ım! Yardım edecek olan sensin. Sonunda sana ulaşacağız. Allah'ın yardımı olmaksızın kudret ve kuvvete ermek mümkün değildir."

(Tirmizi, Deavat, 88)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ŞEKERCİ DEDE

Yaz tatilinde Yavuz, kuzeni Arda'ya yatılı gelmişti. İlk gün birlikte bahçede Arda'nın arkadaşlarıyla maç yapıyorlardı. O sırada bahçenin dışındaki çocuklardan biri bağırdı.
"Koşuuuuun, Şekerci Dede geliyor!"
Çocukların hepsi yola doğru koşturdular.
"Haydi Yavuz," dedi Arda. "Acele et. Sona kalan dona kalır."
"İyi de nereye gidiyoruz?" dedi Yavuz.
"Şekerci Dede geliyormuş. Camiye gidiyor olmalı."
Yavuz hiçbir şey anlamadı. Çocukların peşine düştü.
Çocuklar yoldan geçen ihtiyar bir adamın etrafında toplandılar.
"Bugünün duası ne?" dedi çocuklardan biri.
Şekerci Dede güldü. "Bugün diyeceğiz ki, Allah'ım beni, arkadaşlarımı ve Şekerci Dede'yi işlerin ve ahlakın en güzeline kavuştur. Bizi kötü işlerden ve kötü ahlaktan muhafaza et."
Çocukların hepsi teker teker bu duayı etti. Şekerci Dede, her dua sonrasında "amin" diyerek cebinden çıkardığı renk renk şekerleri, fındığı, fıstığı çocuklara dağıttı.
Yavuz da duayı etti, şekeri, çerezi kaptı.
"Haydi," dedi Şekerci Dede. "Şeker almayan kalmadıysa yolcu yolunda gerek. İkindi vakti yine görüşürüz."
Dede gittikten sonra Yavuz çocuklarla birlikte bahçeye koştururken Arda'ya, "Bu dede hep böyle şeyler mi dağıtıyor?" diye sordu.
"Evet," dedi Arda. "Her namaz vakti bu yoldan geçer. Dua edene şeker, fındık, fıstık, çikolata, leblebi, balon, düdük, fırıldak... Hep bir şeyler verir."
Yavuz mutlulukla gülümsedi. Anlaşılan yaz tatili, tahmininden de tatlı geçecekti.

"Allah'ım! Beni işlerin en güzeline ve ahlakın en güzeline kavuştur. Onların en güzeline ancak sen ulaştırabilirsin. Beni kötü işlerden ve kötü ahlaktan muhafaza et. Bunlardan ancak sen koruyabilirsin."
(Nesai, İftitah, 16)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

HAYIRLISI

Hatice önünde defteri, masanın başında ders çalışıyordu. Hemen ilerisinde gazete okuyan dedesine seslendi:

"Dedeciğim, dua et de güzel bir okul kazanayım," dedi.

"Hayırlısı olsun," dedi dedesi.

"Hem güzel bir okul olsun hem de evimize yakın olsun."

"Hayırlısı olsun," dedi dedesi tekrar.

"Hem güzel olsun, hem evimize yakın olsun hem de en iyi arkadaşlarım da orayı kazanmış olsun."

"Hayırlısı olsun, bakalım."

Hatice gözlerini devirdi.

"Dedeciğim, ne dersem hayırlısı olsun diyorsun. Bir 'amin' demedin duama, aşk olsun!"

Dedesi güldü.

"Dua ettiğin şeyin senin için iyi olacağını nereden biliyorsun? Belki evine uzak, çok da güzel olmadığını düşündüğün bir okulu kazansan, arkadaşların da orayı kazanmamış olsa daha mutlu olacaksın. Ne biliyorsun da ısrar ediyorsun? Allah'a bırak işini. Hayırlısı olsun. Neresi senin için en iyi olacaksa, orası olsun."

Hatice düşündü. Dedesi haklıydı.

"Öyleyse şöyle dua edeyim: Hem güzel, hem evime yakın, hem arkadaşlarımın da kazandığı bir okul olsun, hem de bu okul hakkımdaki en hayırlı okul olsun," dedi gülerek.

"Hayırlısı olsun," dedi dedesi.

"Allah'ım! Senden istenen şeylerin hayırlısını, duanın hayırlısını, kurtuluşun hayırlısını, işlerin hayırlısını, hayatın hayırlısını, ölümün hayırlısını istiyorum."

(Hakim, Deavat, No: 1911)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

DUA DEFTERİ

Şükran, annesi ile birlikte yaşlı bir teyzeyi ziyarete gitmişti. Annesi ile Hayriye teyze sohbet ederlerken Şükran sehpanın üzerinde küçük bir defter gördü. Çok eski olduğu belliydi. Sayfaları sararmıştı. Her sayfada onlarca isim yazıyordu: "Ayşe abla, komşu Fatma teyzenin kızı Şehriban, tüpçü Mustafa efendi, Hayriye (kız), Hayriye (gelin), Fahri dayı..."

"Bu ne?" diye sordu Hayriye teyzeye.

"O benim dua defterim kızım. Sevdiklerime ve benden dua isteyen herkese namazlarımdan sonra dua ediyorum. İsimleri unutmayayım diye de yazdım."

"Ayy ne kadar güzel," dedi Şükran'ın annesi. "Bizi de dualarında unutma teyzeciğim."

Teyze eline kalemini aldı. Defterine ekledi: "Şerife ve kızı Şükran."

Evlerine giderlerken Hayriye teyze Şükran'ı öptü.

"Sen günahsızsın. Senin duaların hemen kabul olur. Bana da dua et, tamam mı? Dua ederken cömert olmak lazım. Ne kadar çok kişiye dua edersen duaların o kadar çok kabul olur. Kişinin birini sevdiği, ona dua etmesinden belli olur. Sakın sevdiklerine de dua etmeyi unutma," dedi Hayriye teyze. Şükran başını salladı.

Akşam yatmadan önce çantasından not defterini çıkardı ve dua edeceği kişileri yazmaya başladı: "Annem, babam, dedem 1, dedem 2, anneannem, babaannem, Şerif dayım, Zehra yengem, Hayriye teyze."

"Rabbimiz! Hesap görülecek günde, beni, ana-babamı ve inananları bağışla."
(İbrâhîm Sûresi, 41. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

İKİYÜZLÜ

Türkçe dersinde öğretmen Nevin Hanım mecazları anlatıyordu.

"İlgi veya benzetme sonucu gerçek anlamının dışında kullanılan kelimelere 'mecaz' diyoruz."

O sırada sınıfın arka sıralarında oturan Engin ile Kerem'in kendi aralarında konuştuğunu fark etti.

"Engin, mecaz için bir örnek verir misin?" diye sordu.

Engin heyecanla yerinden fırladı. Öğretmeni dinlemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi. O sırada Kerem "ikiyüzlü" diye fısıldadı. Engin sessizce "Sensin o!" dedi. Aralarındaki fısıldaşma Nevin Hanım'ı iyice sinirlendirdi.

"Nedir sizin derdiniz çocuklar? Görmüyorum sanmayın, dersin başından beri kendi aranızda konuşup duruyorsunuz. Açıkça söyleyin de, neler oluyor biz de bilelim."

"Öğretmenim, Kerem bana ikiyüzlü dedi," diye cevap verdi Engin.

"Ona ikiyüzlü demedim öğretmenim. Ben sizin için dedim," diye açıklama yaptı Kerem şaşkınlıkla kendini savunmaya çalışırken. Tüm sınıf kahkahalarla güldü. Öğretmenin kaşları iyice çatıldı. Kerem can havliyle tekrar söze girdi:

"Yani aslında size de ikiyüzlü demedim, öğretmenim. Mecaz örneği istemiştiniz ya. Onun için şey ettim ben."

Dayanamayıp Nevin öğretmen de güldü.

"Şaşkınlar sizi. Evet, ikiyüzlü mecaz için güzel bir örnek. Özü sözü bir olmayana, riyakârlık yapana ikiyüzlü denir. İkiyüzlülük çok çirkin bir şeydir. Allah ikiyüzlü olmaktan korusun."

"Amin öğretmenim, çok haklısınız," dedi Kerem, kırdığı potu düzeltmeye çalışırken.

"Allah'ım! (haktan) ayrılmaktan, ikiyüzlülükten ve kötü ahlaktan sana sığınırım."

(Ebû Davûd, "Vitr", 32)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ACELE

Fırat, bisikletinin üzerinde sabırsızlanarak bekliyordu. Durup durup saatine bakıyordu.

"Gülsüüüüm, anneannneee, haydi, biraz acele edin!" diye bağırdı.

"Aman, iflahımı kestin, yavrum. Bu ne acele? Pikniğe mi gidiyorsunuz, yarışa mı belli değil."

Anneannesi hazırladığı piknik sepetini Gülsüm'ün koluna taktı. Gülsüm koşa koşa bisikletin yanına gitti. Ağabeyinin sürdüğü bisikletin selesine tam oturuyordu ki, ağabeyi aceleyle pedalları çevirdi. Ne olduğunu anlamayan Gülsüm tepetakla yere yapıştı. Sepettekilerin her biri bir tarafa dağıldı. Fırat neler oluyor diye arkasına bakacağım derken o da dengesini kaybetti. Bisiklet bir tarafa, kendi bir tarafa düştü. Çığlık atarak anneanneleri yanlarına koştu. Fırat zor bela yerden kalktı.

"Hepsi senin yüzünden. Bir binemedin bisiklete," diye Gülsüm'e çıkıştı. Gülsüm ağlıyordu.

"Tamam artık, bağırma kardeşine!" dedi anneannesi Fırat'a. "Acele işe şeytan karışır. Bak karıştı seninkine de. Böyle kavga dövüş pikniğe mi gidilir? Oturun oturduğunuz yerde!"

Gülsüm'ün dizine yara bandı yapıştırdılar. Piknik iptal olmuş, herkesin canı sıkılmıştı. Fırat'la Gülsüm ödevlerinin başına döndü. Biraz sonra anneannelerinin sesi duyuldu:

"Haydi, gelin bakalım. Bahçede piknik yapalım!"

Pencereden baktıklarında bahçede çok güzel bir sofranın onları beklediğini gördüler. İkisi de heyecanla dışarı çıktı. Fırat parmak uçlarına basarak yavaş yavaş geliyordu.

"Düştüğünde ayağına bir şey mi oldu, oğlum?" diye sordu anneannesi merakla.

"Yok, anneanneciğim, yine acele edeceğim, iş bozulacak diye korkuyorum," dedi Fırat. Gülüşerek sofraya oturdular.

"Allah'ım! Hatalarımı, bilerek, cahillikle ve dalgınlıkla yaptığım kusurlarımı bağışla. Bunların hepsi bende mevcuttur."

(Müslim, Dua, 70)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ÖZÜR

Annesi kapıyı açtığında Yasemin'in gözleri kıpkırmızıydı. Belli ki ağlamıştı.
"Ne oldu, kızım? Hayırdır?" diye sordu annesi.
"Bir daha Ebrulara gitmeyeceğim! Baksana kitabımı ne hâle getirdi!" dedi sayfaları çizik çizik olan kitabını göstererek.
Dediğine göre ödev yaparlarken Yasemin yanlışlıkla Ebru'nun kitabını çizmiş. Yasemin kaç kez yanlışlıkla yaptığını söyleyip özür dilese de Ebru da onun kitabını karalamış. İki arkadaş kavga edip ayrılmışlar. Birkaç saat sonra kapı çaldı. Gelen Ebru'ydu. Anlaşılan özür dilemeye gelmişti.
Annesi Yasemin'i kapıya çağırdı. Ama Yasemin inatla odasından çıkmak istemiyordu. "Onu bir daha görmek istemiyorum!" diye bağırıp duruyordu.
Annesi Yasemin'in odasına girdi. Yasemin yine hırsından ağlıyordu. "Artık onu görmek istemiyorum. Gelmesin evimize!"
"Güzel kızım," dedi annesi Yasemin'in saçlarını okşarken. "Arkadaşın bir hata yaptığını anlamış. Özür dilemeye gelmiş."
"O kadar yaptıklarından sonra özür dilemesin!"
"Öyle deme. Özür dileyebilmek büyük bir erdemdir. Peygamber Efendimiz, 'Allah'ım, beni yanlış yaptığı zaman bağışlanma dileyen kullarından eyle' diye dua edermiş. İnsan melek değildir. Elbette hata yapar. Önemli olan hatayı görebilmek, bundan ders alabilmek, özür dileyebilmektir. Şimdi arkadaşını affedersen bir daha böyle bir şey yapmaz. Ama affetmezsen bir daha güzel vakit geçirebileceğin bir arkadaşın olmaz."
Yasemin annesinin dediklerini düşündü. Haklıydı. Gözyaşını silip burnunu çeke çeke dış kapıya doğru yürüdü.

"Allah'ım! Beni güzel bir iş yaptıkları zaman mutlu olan, günah işledikleri zaman da bağışlanma dileyen kullarından eyle."
(İbn Mace, Edeb, 57)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

KAR

Emre çok heyecanlıydı. Ailece kayak yapmak için dağa çıkıyorlardı. Yolda tipi vardı. Babası önünü görmekte zorlanıyordu.

"Şansa bak, hepten karanlığa kaldık," dedi babası. "En iyisi bu gece bir yer bulup kalalım. Sabah devam ederiz yola."

Önlerine çıkan ilk pansiyonda durdular. Emre'nin canı çok sıkılmıştı.

"Anneciğim, ya sabah tipi durmazsa ne olacak? Ben kayak yapmayı çok istiyordum. Zaten bir günlüğüne gidiyoruz. Kayak yapmadan dönersek çok üzülürüm."

"Kısmet bu işler, yavrum. Hayırlısı olsun," dedi annesi.

Ama Emre'nin içi bir türlü rahatlamadı. Sürekli ertesi gün ile ilgili sorular soruyordu. Ya gidemezlerse, ya giderlerse ama kayak yapamazlarsa, ya araba yolda bozulursa...

"Üzerimize düşeni yaptıktan sonra gerisini Allah'a bırakmak lazım," dedi annesi. "Böyle tevekkül etmek insanı rahatlatır. Rahat ol, uyu şimdi, sabah ola hayrola."

Ama Emre bütün gece uyuyamadı. Ertesi gün ne olacağını düşünüp duruyordu. Sabaha kadar yatakta dönüp durdu.

Ertesi gün pırıl pırıl bir sabaha uyandılar. Tipi dinmişti. Çok kısa sürede dağa ulaştılar. O gün Emre dışında herkes kayağa doydu.

Ama Emre bütün gece uykusuz kaldığı için yarı günü otel odasında uyuyarak geçirdi. Kalan yarısı da su gibi geçti gitti.

"Allah'ım! Senden sana teslim olan bir kalp, doğru sözlü bir dil ve dosdoğru bir ahlak istiyorum."
(Hakim, Deavat, 1872)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ANAHTAR

Asaf, dış kapının girişinde durmuş, bir yandan "Hadi anne, hadi, hadi, hadiiii," diyor, öte yandan da ritim tutarcasına ayağıyla kapıya vuruyordu.
"Tamam, tamam, anahtarı arıyorum. Biraz sabret!" dedi annesi Habibe Hanım.
Yarım saattir dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Habibe Hanım önce çocuklarını giydirmiş, sonra kendi giyinmiş, evi toparlamış, sokağa götüreceklerini hazırlamıştı. Her şey tamamdı, ama anahtarı bir türlü bulamadığı için dışarı çıkamıyorlardı.
"Afife! Niçin ayakkabınla eve giriyorsun?" dedi ayakkabısıyla halıya basan kızına.
"Çünkü tuvaletim geldi!"
Annesi onu tuvalete götürdü. Tekrar ayakkabılarını giydirdi, kapının önüne koydu.
"Hadi çıkalım," dedi Asaf bir kez daha.
"Oğlum vurma kapıya, bekle. Anahtarı arıyorum," dedi annesi.
Habibe Hanım bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyordu. Ter içinde kalmıştı. O an durdu, derin bir nefes aldı, "Allah'ım! Yerde ve gökte gizli, açık her şeyi sen bilirsin. Ne olur şu anahtarı bulmama yardım et," dedi.
O sırada Asaf "Hadiiii annneee," diye bağırıp bir kez daha ayağıyla kapıya vurdu. Şangırt diye bir ses geldi kapıdan. Tam annesi "Gördün mü işte, sonunda kırdın kapıyı!" diyecekti ki, kapıdan düşenin anahtar olduğunu fark etti. Kaybetmemek için onu kapının arkasına taktığını hatırladı!
"Keşke daha önce dua etseymişim," diye söylene söylene kapıya çıktı.

"Rabbimiz! Şüphesiz sen, gizlediğimizi de açığa vurduğumuzu da bilirsin. Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz."
(İbrâhîm Sûresi, 38. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

YOLCULUK

Ali ve ailesi gece şehirler arası yolculuk yapıyorlardı. Bir ara Ali uykuya daldı. Yol boyunca bir süre uyuduktan sonra bir sarsıntıyla uyandı. Arabaları yoldan çıkmış, kara saplanmıştı. Babası ne yaptıysa arabayı çıkaramadı.

"Çok soğuk, arabada kalırsak donarız. Ben bir araba çevirmeye çalışayım," dedi.

Ali ile annesi arabada beklediler. Biraz sonra babası koşarak yanlarına geldi. Bir kamyon durdurmuştu. En yakın ilçeye kadar onları götürecekti. Ali daha önce hiç kamyona binmemişti. Merakla etrafı inceliyordu.

"Ne o delikanlı? Hiç mi kamyona binmedin?" diye sordu şoför amca gülerek.

"Hayır, binmedim, ama çok kamyon arkası yazısı okudum," dedi Ali.

"Bende öyle yazı yok. Bir tek bu var, bak," dedi. Aynasının üzerine yapıştırdığı ayeti gösterdi.

"Bu duayı bana rahmetli dedem öğretmişti. Kamyonla uzun yola çıkacağım gün beni karşısına aldı. Bu duayı okuttu. Ezberletmeden beni göndermedi."

"Burada ne yazıyor?" diye sordu Ali.

"Diyor ki: 'Ey Rabbim! Gireceğim yere doğruluk ve esenlik içinde girmemi sağla. Çıkacağım yerden de beni doğruluk ve esenlik içinde çıkar.' Ne zaman yola çıksam bu duayı okurum. Allah'a çok şükür, kaç yıllık şoförüm, hiç sıkıntı çekmedim."

"Keşke biz de yola çıkmadan bu duayı okusaymışız, baba," dedi Ali.

"Bundan sonra artık hiç unutmayız oğlum," dedi babası gülerek.

De ki: "Rabbim! (Gireceğim yere) doğruluk ve esenlik içinde girmemi sağla. (Çıkacağım yerden de) beni doğruluk ve esenlik içinde çıkar. Katından bana yardımcı bir kuvvet ver."

(İsrâ Sûresi, 80. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

YARDIM

Baran saatlerdir proje ödeviyle boğuşuyordu. Öğretmeni atık malzemelerden bir ev yapmalarını istemişti. Bir türlü doğru düzgün bir ev yapamadı. Daha fazla kendini tutamadı ve bağıra çağıra ağlamaya başladı.

"Yapamadığın bir şey için neden yardım istemeyi denemiyorsun?" diye sordu annesi.

"Kimden yardım isteyeceğim? Sana ne zaman söylesem, o benim ödevim değil, senin ödevin diyorsun!" dedi Baran umutsuzca.

"Çünkü sen yardım etmemi değil, ödevini yapmamı istiyorsun. Ne zaman işin başına ben geçsem, sen kaçıyorsun!"

"Tamam, kaçmayacağım, lütfen bana yardım eder misin, anne?" dedi Baran.

Annesi Baran'la birlikte projenin başına geçti.

"İnsan her şeyi kendi yapamaz. Sana göre zor olan başkasına göre kolay olur. Birazcık yardımla halledilemeyecek bir şey yoktur."

"Peki, sen zorlandığında kimden yardım istiyorsun, anne?"

"Her şey için Allah'tan yardım istenir. Onun için zor yoktur. Bizi yoktan var eden Rabbim için elbette her şey çok kolaydır. İşte Allah da insana yardımcılar gönderir. Bazen baban olur bu, bazen komşu, hatta kendi çocuğun..."

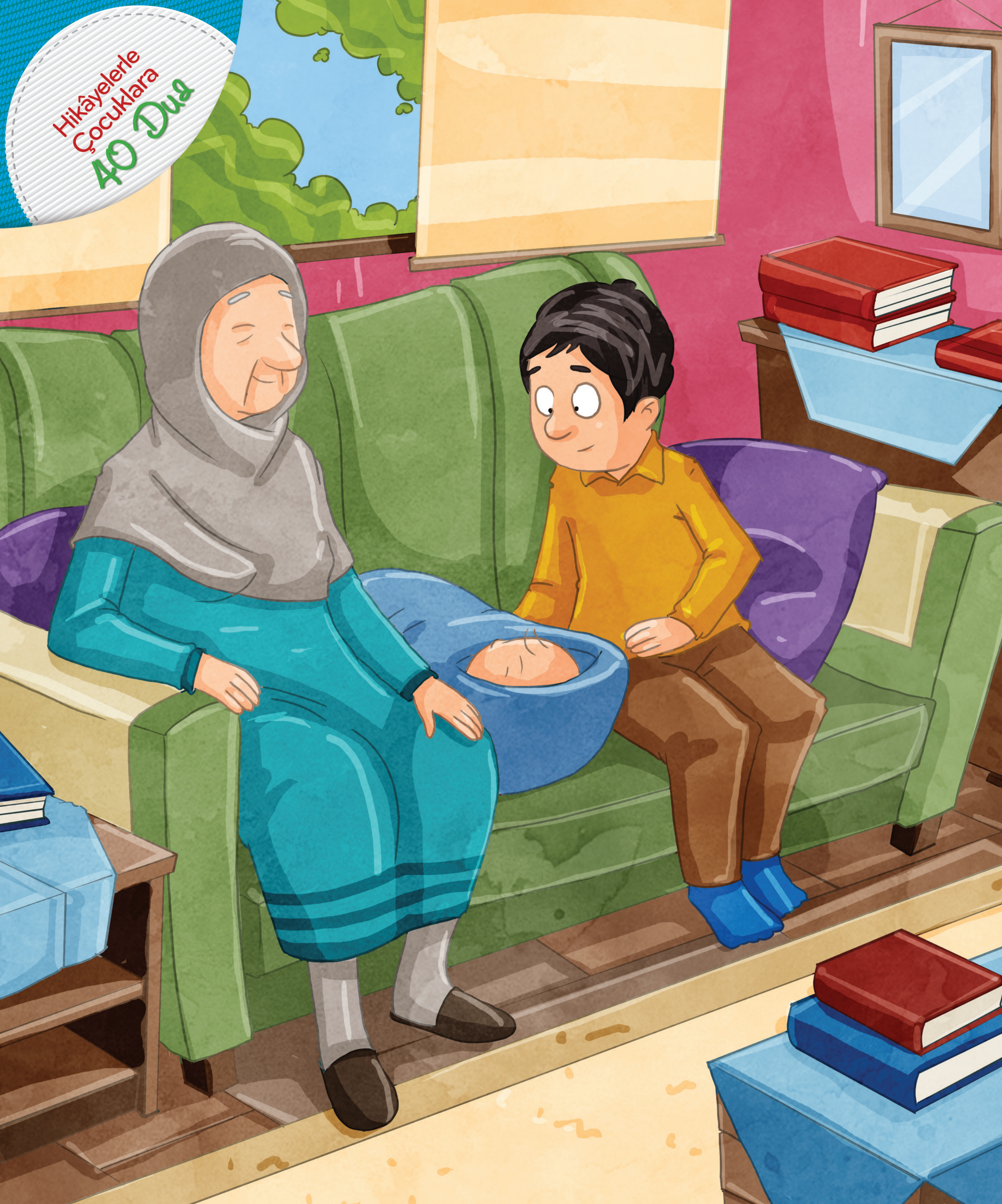
"Aa benim de sana yardım ettiğim bir şeyler oluyor mu?"

"Elbette oluyor," dedi annesi.

"Hayal gücümü geliştirmeme yardım ediyorsun. Mesela kırk yıl düşünsem şu tuvalet kâğıdı rulolarından ev yapılabileceğini akıl edemezdim doğrusu." İkisi birlikte gülerek işlerine devam ettiler.

"Rabbimiz! Bize katından rahmet gönder ve bize içinde bulunduğumuz durumdan bir çıkış yolu göster!"

(Kehf Sûresi, 10. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

KÖŞK

Hasan'ın kardeşi olmuştu. Hasan camda anne babasının minik kardeşiyle birlikte eve dönmesini bekliyordu. Nihayet beklenen misafir geldi. Minnacık, pembe bir bebekti bu.
"Ay ay maşallah," dedi anneannesi. "Bu ne kadar güzel bir bebek böyle. Hadi gözünüz aydın, arkanızdan bir dua edici daha geldi."
O sırada bebek dudaklarını kıpırdattı. Hasan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.
"Bu bebek dua mı ediyor?" diye sordu bir adım geri kaçarken. Anneannesinin gülmekten gözlerinden yaş geldi.
"Ay ilahi, hiç güleceğim yoktu," dedi. "Yok, bebek duayı ne bilsin yavrum. Meme arıyor. Şimdi o büyüyene kadar annesini, babasını yoracak. Ama büyüyünce onun için yorulan anne babasının arkasından dua edecek. Onu demek istedim. Güzel Rabbim o duaların hürmetine anasına babasına kim bilir cennette ne güzel köşkler verecek."
"E bana dua etmeyecek mi? Ben de koskoca abiyim. Ben de duayı hak ediyorum!" Anneannesi güldü.
"Etmez olur mu hiç? Sen ona ağabeylik yapacaksın. Annene babana da yardım edeceksin. O da sana dua edecek."
"Benim on kardeşim daha olsun, anneanne. Hepsi de bana dua etsin. Bir sürü köşküm olsun."
"Tabii tabii, on kardeş az bile. Hele sen bununla bir yardıma başla, gerisini sonra düşünürüz," dedi anneannesi gülerek.

"Bana ve anne babama verdiğin nimetlere şükretmemi, senin razı olacağın salih amel işlememi bana ilham et. Neslimi de salih kimseler yap. Şüphesiz ben sana döndüm. Muhakkak ki ben sana teslim olanlardanım."
(Ahkâf Sûresi, 15. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

HELAL

Aslı Hanım, öğrencilerinden büyüdüklerinde ne olmak istedikleriyle ilgili kısa bir yazı yazmalarını istemişti. O akşam oturmuş, öğrencilerinin yazılarını okuyup değerlendiriyordu.
Eline ilk gelen kâğıt Mahmut'undu. "Büyüyünce annem gibi doktor olacağım. Bir sürü ameliyat yapacağım. Çok çok paralar kazanacağım. İsterse öğretmenimi de bedava ameliyat yaparım," yazıyordu kâğıtta. Aslı Hanım kâğıdın altına gülerek, "Yok ben ameliyat olmayayım, bedava da olsa böyle iyiyim, sağ ol :)" yazdı. Bir sonraki kâğıt Meral'indi. "Büyüdüğümde ünlü bir iş kadını olacağım. Bir sürü para kazanacağım. Hep telefonla konuşacağım. Diyet bisküvi yiyeceğim. Çok çok paralar kazanacağım." Aslı Hanım yazının altına not düştü: "Ooo Meral hanım, o kadar para kazanacaksın da sadece diyet bisküvi mi yiyeceksin? Yazık sana :)"
Böyle böyle onlarca kâğıt okudu. Gülüyordu ama öğrencilerinin hepsinin ortak arzusunun "çok çok para" kazanmak olması onu üzmüştü. Sıra geldi son kâğıda. Halil şöyle yazmıştı: "Ben büyüyünce ne olacağımı bilmiyorum. Annem, 'Ne olursan ol, yeter ki helal para kazan. Hakkından fazlasını alma. Kimsenin hakkını yeme. Sadece hak ettiğinle yetin,' diyor. Parası helal olduktan sonra ne iş olsa yaparım." Aslı öğretmen gülümsedi. "Annenin ellerinden benim için de öp. Önemli olan çok para değil, helal paradır. Bunu bilmene çok sevindim," yazdı kâğıdın sonuna. Bir de yanına kocaman yıldız koydu.

"Allah'ım! Harama bulaşmaktansa, helalinle yetineyim. Beni lütfunla (zengin kılarak) senden başkasına muhtaç etme."
(Tirmizî, "Deavat", 110)

GÜM!

PAT!

BİSİKLET

Arda uzun süredir bisiklet istiyordu. Bir gün annesine, "Anneciğim, bana bisiklet alınması için dua eder misin? Şöyle on beş yirmi vitesli, amortisörlü, karbon fiber kadrolu, hidrolik frenli bir bisiklet olsun."

Annesi güldü. "Amma da detay içeriyor bu dua. Senin için en hayırlısı hangisiyse o olsun, öyle diyelim," dedi.

"Yaa anne, dediğimi de, çok vitesli, amortisörlü..." diyerek tek tek dua ettirdi annesine.

Yıl sonunda babası karne hediyesi olarak tam da onun istediği gibi bir bisiklet aldı. Yirmi iki vitesli, amortisörlü, karbon fiber kadrolu... Harika bir yarış bisikletiydi bu. Arda sevinçten havalara uçtu. Bisikletinin alındığı gün, bir tepeden aşağı doğru hızlıca iniyordu. Yarış bisikleti olduğu için bisiklet birden aşırı derecede hızlandı. Hemen ileride yol ana yola bağlanıyordu. Daha Arda ne yapacağına karar veremeden o hızla ana yola fırlayıp yolun ortasındaki refüje çarptı, havada takla attı, bisiklet bir tarafa, kendi bir tarafa uçtu. Gözlerini açtığında hastanedeydi. Bacağı alçıya alınmıştı.

"Şanslıymışsın," dedi doktor. "Hiç yarış bisikletiyle mahalle arasında hız yapılır mı? Kötü bir kazaymış. Ucuz atlatmışsın."

"Bisikletime ne oldu?" diye sordu Arda merakla.

"Boş ver şimdi bisikleti," dedi annesi. "Hele sen bir iyileş, baban yenisini alır. Yine istediğin gibi, çok vitesli, amortisörlü..."

"Aman, aman, sus" dedi Arda annesine. "Hayırlısı olsun, de."

"Allah'ım! Bildiğin her zararlı şeyin şerrinden sana sığınıyorum. Bildiğin her hayırlı şeyi senden istiyorum. Bildiğin her günah için bağışlamanı diliyorum. Sen gizli olan şeyleri en iyi bilensin."

(Tirmizi, Deavat, 23)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

KİR

Esma ödev yapıyordu. Kafasına bir şey takıldı. O sırada banyoda çamaşır yıkayan annesinin yanına gitti.
"Anneciğim, kalbi kararmak ne demek?" diye sordu.
"Sözlüğe baksana kızım," dedi annesi.
"Baktım, bulamadım."
Annesi çamaşırı bıraktı. Yakınındaki tabureye oturdu.
"Kalbi kararmak, günah işleye işleye insanın kalbindeki iyiliklerin yok olması, insanın gaddarlaşmasıdır."
Annesi Esma'nın ne demek istediğini anlamadığını fark etti.
"Bak şimdi," dedi annesi eline lekeli bir çamaşır alarak. "Bu çamaşır bembeyazdı. Üzerindeki lekeleri görüyor musun? Bunları temizlemesem üst üste gelen kirler birikir, birikir çamaşır kapkara olur. Allah kalbimizi de böyle temiz, bembeyaz yaratmıştır. Günahlar bu kirler gibi karartmaya başlar kalbi. Eğer temizlenmezlerse bütün kalbi kaplarlar. İnsanın kalbi kararır yani. İçinden hiç iyilik yapmak gelmez. Şimdi anladın mı?"
"Eveeeet," dedi Esma. "Ama kalp nasıl temizlenecek?"
"Tabii ki çamaşır suyuyla," dedi annesi. Esma'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.
"Şaka yaptım, şakaaa. Kalbi temizleyen tövbedir. İnsan kusurlarına pişman olup Allah'tan af diledikçe kalbi çamaşır suyuna batan çamaşır gibi kirinden arınır, yine bembeyaz olur."
"Reklam gibi konuşuyorsun, anne," dedi Esma kıkırdayarak. "Çamaşır suyu reklamı."
"Aslında bu bir tövbe reklamıydı," dedi annesi gülerek.

"Allah'ım! Hatalarımı kar ve dolu suyu ile temizle. Beyaz elbiseyi kirden temizlediğin gibi kalbimi de hatalardan arındır."
(Buharî, "Deavat", 39)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

MEKTUP

O gün temizlik günüydü. Sevgi de annesine yardım ediyordu. Tozları alma işi hep Sevgi'nindi. Sevgi duvardaki tabloların tozunu alırken tablonun alt kısmında küçücük bir yazı gördü. "Allah'ım senden seni sevmeyi, seni sevenleri sevmeyi ve senin sevgine ulaştıran ameli yapmayı isterim," yazıyordu.
"Bu minik yazı ne anne?" diye sordu Sevgi.
"Şiir gibi."
Annesi Sevgi'nin neyi sorduğuna baktı. "O bir hat tablosu, canım. Orada Peygamber Efendimizin bir hadisi yazıyor. Alttaki o küçük yazı da o hadisin Türkçesi. Gerçekten de şiir gibi, ne güzel değil mi?" Sevgi tekrar tekrar okudu yazıyı. Çok hoşuna gitmişti. Gece günlük yazarken aklına geldi. Günlüğünün bir köşesine süslü süslü yazdı:
"Sevgili Allah'ım,
Seni çok seviyorum. Seni sevenleri de çok seviyorum. Senin sevdiklerini de çok seviyorum. Lütfen sen de beni çok sev.
Seni, senin sevdiklerini, seni sevenleri seven, Sevgi."

"Allah'ım! Senden seni sevmeyi, seni sevenleri sevmeyi ve senin sevgine ulaştıran ameli yapmayı isterim. Allah'ım! Senin sevgini, bana canımdan, ailemden ve soğuk sudan daha sevimli kıl."
(Tirmizî, "Deavat", 73)

TÖREN

Emin çok heyecanlıydı. Ertesi gün okulda tören vardı. Törende şiir okuması gerekiyordu. Şiirini ezberlemişti ama o kadar insanın önünde kürsüye çıkıp şiir okuyacak olmak onu çok korkutuyordu.

Yine odasına kapanmış, şiirini prova ederken annesi bir şey almak için odaya girdi.

"Anneciğim, dua et de yarın rezil olmayayım," dedi.

"Ne diye rezil olacakmışsın, oğlum?" dedi annesi.

"Hırlı değilsin, hırsız değilsin. Yalan söylemedin, dedikodu etmedin. Altı üstü şiir okuyacaksın. Bunda rezil olacak ne var?"

"Ya unutursam?" dedi Emin ürkerek.

"Unutursan unutursun, ne var bunda? Ayıp değil, günah değil. Hiç tasalanma. Yapamayacak olsan öğretmenin seni seçmezdi. Allah bütün işlerinin sonunu güzel eylesin. Dua et sen. Allah, su gibi okumanı nasip etsin."

Emin ertesi sabah törende sırasını beklerken heyecandan yerinde duramıyordu. Annesinin bir gün önce dediklerini düşündü. Tekrar gözlerini kapatıp dua etti. Şiir okuma sırası ona geldi. Derin bir nefes aldı, tane tane okudu şiirini. Bitirdiğinde arkadaşları coşkuyla alkışladı. Kendisi bile bu kadar güzel okuduğuna şaştı.

Kürsüden indi. Sevinçle annesinin yanına koştu. Annesi alnına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Ooo çok terlemişsin, sırtın su içinde kalmış," dedi annesi.

"E duan kabul oldu anneciğim, su gibi okudum şiiri, ıpıslak oldum," dedi Emin gülerek.

"Allah'ım! Bütün işlerimizin sonucunu güzel eyle, dünyada rezil olmaktan ve ahiret azabından bizi koru."

(Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 4/181)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ŞÜKÜR

Esra'nın babaannesi çok rahatsızdı. Uzun süredir onların evinde kalıyordu. Bir gün misafir geldi.

"Nasılsın hacı teyze?" diye sordu babaannesine.

"Nasıl olayım evladım, bu yaştan sonra? Bacaklarım ağrıyor, üzerine basamıyorum. Oturunca belim kopuyor. Uzanınca da sırtım yarılmış gibi sızlıyor. Eğilince başım gup gup ediyor, zor doğruluyorum. Durduk yere şöyle sol böğrümden bir ağrı giriyor, iki büklüm oluyorum. Uzun lafın kısası, çok şükür, iyiyim," dedi.

Esra kahkaha attı.

"Babaanneciğim, sayılmadık hastalık bırakmadın. Daha da iyiyim, şükür diyorsun."

"E kızım, çok şükür hâlimize. Allah verdiği nimetlere şükredebilmeyi nasip etsin. Tamam, biraz ağrım var ama elim kolum tutuyor, namazlarımı kılıyorum, yemeğimi yiyorum, tuvaletime kendim gidiyorum, daha ne isteyeyim bu yaştan sonra?"

Esra yine güldü.

"Yoğun bakıma da girsen yine şükredecek bir şey bulursun sen, babaanneciğim."

"Olmaz mı," dedi babaannesi. "Aldığımız her nefese şükür! Her daim şükürler olsun Rabbime."

"Ey Rabbim! Bana ve anama-babama verdiğin nimete şükretmemi ve hoşnut olacağın iyi iş yapmamı gönlüme ilham eyle ve rahmetinle, beni iyi kulların arasına dahil et."
(Neml Sûresi, 17. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

KAYIT

Fevzi, babaannesi ile televizyon izliyordu. Televizyonda komik bir program vardı. İnsanları gizli kameraya çekmişlerdi. İnsanlara sorular soruyorlar, onlar da kameraya çekildiklerinden habersiz cevaplar veriyordu. Fevzi'nin gülmekten karnı ağrıdı. Ama babaannesinin yüzü asılmıştı. Fevzi onun canının sıkkın olduğunu fark etti.

"Babaanneciğim, sen niye gülmüyorsun? Çok komik!" dedi.

"Biz ne yapacağız, onu düşünüyorum," dedi babaannesi.

Fevzi hiçbir şey anlamadı.

"Bizi kameraya çekerlerse ne yaparız, onu mu düşünüyorsun?"

"Çekmiyorlar mı sanki?" dedi babaannesi. Fevzi'nin hiçbir şey anlamadığını fark edince açıkladı:

"Melekler her anımızı kaydediyor. Yarın kıyamette dirildiğimizde gösterecekler kayıtları. Kimin arkasından konuştuk, kimi üzdük, kimi ağlattık... Hep ortaya çıkacak. İşte böyle televizyondakiler gibi herkes izleyecek. Allah o büyük günde bizi utandırmasın! O yüzden ağızdan çıkana dikkat etmek lazım. Hepsi gösterilecek yarın öbür gün."

Fevzi'nin bir an aklına sabah okuldaki arkadaşı için söylediği, o duyarsa çok üzüleceği söz geldi.

Dediğinin arkadaşının kulağına gittiğini düşündü.

Aklı çıktı!

"Peki, bu kayıtları silme şansımız yok mu, babaanneciğim?" diye sordu endişeyle.

"Olmaz olur mu? Hatalarına pişman olur, tövbe edersen, hakkını aldığın kişiyle helalleşirsen, ooo mis gibi bir kaydın olur."

Fevzi derin bir nefes aldı.

"(Kulların) diriltilecekleri gün beni utandırma!"
(Şuarâ Sûresi, 87. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

OKUL

Neşe, oturdukları ilin en eski ve en gözde okulu olan Ahmet Efendi Okulu'na gidiyordu. Bir gün çevresinde tanınan ve sevilen bir kişiyle ilgili ödev hazırlaması gerekti. Kimi seçeceği konusunda babasından yardım istedi.

"Ahmet Efendi ile ilgili bir ödev yapabilirsin," dedi babası.

"O kim?" dedi Neşe şaşkınlıkla. Babası da şaşırdı. "Sen Ahmet Efendi kim, bilmiyor musun? Okula girerken kocaman resim var ya. Kimin o resim? Ahmet Efendi'nin. Okulunuzu yaptıran kişi. Hiç kafanı kaldırıp bakmadın mı?"

Neşe 'hayır' anlamında başını salladı.

Babası kitaplıktan bir kitap aldı. Ahmet Efendi ile ilgili sayfayı açtı. Kitapta yazdığına göre Ahmet Efendi bütün hayatını çocukların eğitimine adamıştı. Onlarca dönüm arazi içindeki köşkünü okula çevirmişti. O zamandan beri binlerce öğrenciyi ağırlamıştı okulu. Kitapta Ahmet Efendi'nin okullarında asılı olan resmi ile mezarının resmi vardı. Mezar taşında "Ahmet Efendi" yazıyordu. Altında da şöyle diyordu: "Allah'ım, sonra gelecekler arasında beni hayırla anılanlardan eyle."

"Ne güzel, duası kabul olmuş," diye düşündü Neşe.

"Allah'ım! Bana öğrettiğin şeyleri hakkımda faydalı eyle, bana fayda verecek şeyleri öğret; beni, bana fayda verecek ilim ile nasiplendir."
(Hakim, Deavat, no: 1879, I, 510)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ÇIRAK

Kerem küçük yaşta babasız kalmıştı. Üç küçük kardeşi daha vardı. Çok başarılı bir öğrenciydi ama okulunu bırakıp çalışmak zorunda kaldı. Yakınlarında bir oto yıkamada işe başladı.

Bir gün lüks bir araba geldi. Kerem arabayı güzelce temizledi. Sahibi arabayı almaya geldiğinde telefonunu arabanın torpido gözünde bıraktığını, ama şimdi orada olmadığını iddia etti. Her ne kadar Kerem almadığını söylese de ne patronunu ne de arabanın sahibini inandırabildi. Patronu onu işten attı.

Kerem eve ağlayarak döndü. Annesi onun bu hâline çok üzüldü. "Allah'a havale et, oğlum," dedi annesi. "Şüphesiz Allah, kullarını görür, gözetir."

Kerem o gece üzüntüden uyuyamadı. Ertesi sabah zil çaldı. Kapıyı açtı ki, o da ne! Patronu ve arabanın sahibi birlikte gelmişlerdi.

"Kusura bakma Kerem, dün bir yanlış anlaşılma olmuş," dedi patronu. "Beyefendi telefonunu başka yerde unutmuş. Ortaya çıktı. Seni çok üzdük. Hakkını helal et. Beni affedersen hemen işe dönebilirsin," dedi. Arabanın sahibi de özür diledi. Kerem çok mutlu oldu. İşine döndü. Ertesi gün patronu Kerem'e, "Hadi bakalım, başına talih kuşu kondu. Dün o bey hatası için çok üzüldü. Ona ailenin durumunu anlattım. Annen de kabul ederse, seninle kardeşlerinin tüm okul masraflarını üstlenmek istiyor," dedi. Kerem mutluluktan ne diyeceğini bilemedi. Tekrar okuluna döneceği için sevinçten havalara uçtu.

"Ben işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz Allah, kullarını görür, gözetir."

(Mü'min Sûresi, 44. ayet)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

SOFRA

Bir Ramazan günü Tuğrul annesine sofrayı hazırlamasında yardım ediyordu. Annesi masaya dizmesi için tabakları, çatalları, kaşıkları verdi. Tuğrul masayı kurduğu sırada kendi kendine güldü.

"Anneciğim, her şeyden dörder tane vermişsin. Hayırdır, misafirimiz mi var?" dedi.

Annesi de şaşırdı. "Aa gerçekten mi? Kafam dalmış demek ki. Kaldır fazla olanları oğlum," dedi. Tuğrul tam fazlalıkları toplayacağı sırada kapı çaldı. Gelen babası olmalıydı. Tuğrul kapıya koştu. Kapıyı açtığında babasının yanında bir yabancı vardı. "Sofraya bir tabak daha koy, hanım. Bugün misafirimiz var," dedi babası.

Annesi ile Tuğrul birbirlerine bakıp güldüler.

"Misafirin tabağı kendinden önce geldi babacığım. Yanlışlıkla bir tabak fazla koymuşuz zaten."

Babası da güldü. "Gel gel, delikanlı," dedi misafiri sofraya buyur ederken. "Hanım, bu delikanlının motoru arıza yaptı. Şans işte, ben de tam işimi bitirdim, eve dönüyordum, denk geldim. Yaptık motoru ama bırakmadım. Orucunun sevabını kapalım diye tuttum iftara getirdim."

"Çok iyi yapmışsın, bey," dedi Tuğrul'un annesi. "Hoş geldiniz. Buyurun sofraya, ezan okunmak üzere," dedi.

Hep birlikte ezanı beklediler. Oruçlarını açtılar. "Ömrümde böyle güzel yemekler yememiştim, ellerinize sağlık. Allah sizlerden razı olsun," dedi misafir.

"Afiyet olsun," dedi Tuğrul'un babası. "Bizi doyurup içiren Allah'a hamdolsun. Rızkın bugün bizimleymiş. Soframızı bereketlendirdin. Asıl biz sana teşekkür ederiz."

"Bizi doyurup içiren ve bizi Müslümanlardan eyleyen Allah'a hamdolsun."
(Ebu Davûd, "Eti'me", 53)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

GÜZELLİK

Nesrin'in olduğu sınıfa Ahu adında yeni bir öğrenci gelmişti. Sınıftaki herkes onun güzelliğine hayran kalmıştı. Akşam Nesrin'in canı biraz sıkkındı.

"Anne, keşke ben de çok güzel olsam," dedi ödev yaparken.

"Sen zaten çok güzelsin," dedi annesi.

"Öyle değil anne yaa. Yani böyle çok çok güzel olsaydım, herkes bana baksaydı, ah ne güzel deseydi."

"Ben hiç o kadar güzel birini görmedim," dedi annesi.

"Bizim sınıfa bir kız geldi. O kadar güzel ki... Herkes onun güzelliğinden söz ediyor."

"Önemli olan huyunun güzel olması. Allah hepimize güzel ahlak nasip etsin. İnsanı sevdiren, saydıran huyudur."

Nesrin annesinin anlamadığını düşündü. Ama daha bir hafta geçmeden annesinin ne kadar haklı olduğu ortaya çıktı.

Ahu güzel olmasına güzeldi ama çok da şımarıktı. Kısa sürede sınıf arkadaşlarını canından bezdirdi. Her şeyde kendi dediği olsun istiyor, kabul edilmezse küsüyordu. Sürekli kapris yapıyor, en ufak bir şeyde ağlayarak öğretmenine şikayet ediyordu. Kısa zamanda sınıfta onunla arkadaş olmak isteyen tek kişi kalmamıştı. Birkaç ay sonra ailesi onu başka okula aldırdı. Dediğine göre bu okulda arkadaş olmaya değer kimse bulamadığı için ayrılıyordu. Nesrin onun boşalan sırasını görünce güldü. "Bu huyuyla daha çooook okul gezer," diye düşündü.

"Allah'ım! Yaratılışımı güzelleştirdiğin gibi ahlakımı da güzelleştir."
(İbn Hanbel, el-Müsned, I, 403)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

HEDİYE

Turgut, okuldan çıkınca ikindi namazını kılmak için en yakın camiye gitti. Namazını kıldı. Dua etmeden aceleyle camiden çıkıyordu ki, yaşlı bir amca yolunu kesti.

"Hediyeni almadan nereye koşuyorsun, evladım? Evinde yangın mı çıktı, bu ne acele?"

Turgut şaşırdı. Kendine söylenip söylenmediğini anlamak için bir sağına bir soluna baktı.

"Sana diyorum, evlat. Hiç sağa sola bakma. Namazını kıldın, görevini yaptın. Allah kabul etsin. Sırada o güzel namazın hediyesi var. Rabbim buyuruyor ki, 'Bana dua edin, duanıza cevap vereyim.' İsteyeceksin ki verecek. Bu nimeti bırakıp koştuğuna göre büyük bir derdin var. Ya evin yanıyor, ya ağır hastan var. Kolay kolay bırakılmaz bu hediye."

"Yoo," dedi Turgut şaşkınlıkla.

"Aslında bir acelem yok."

"Öyleyse hediyeni ardında bırakma. Sonra üzülürsün. Sen istemiyorsan da başkalarına hediye et. Mesela bana. Kendin için isteyecek bir şey bulamıyorsan, bana dua et. Benim çoooook isteğim var," dedi ihtiyar.

Turgut güldü.

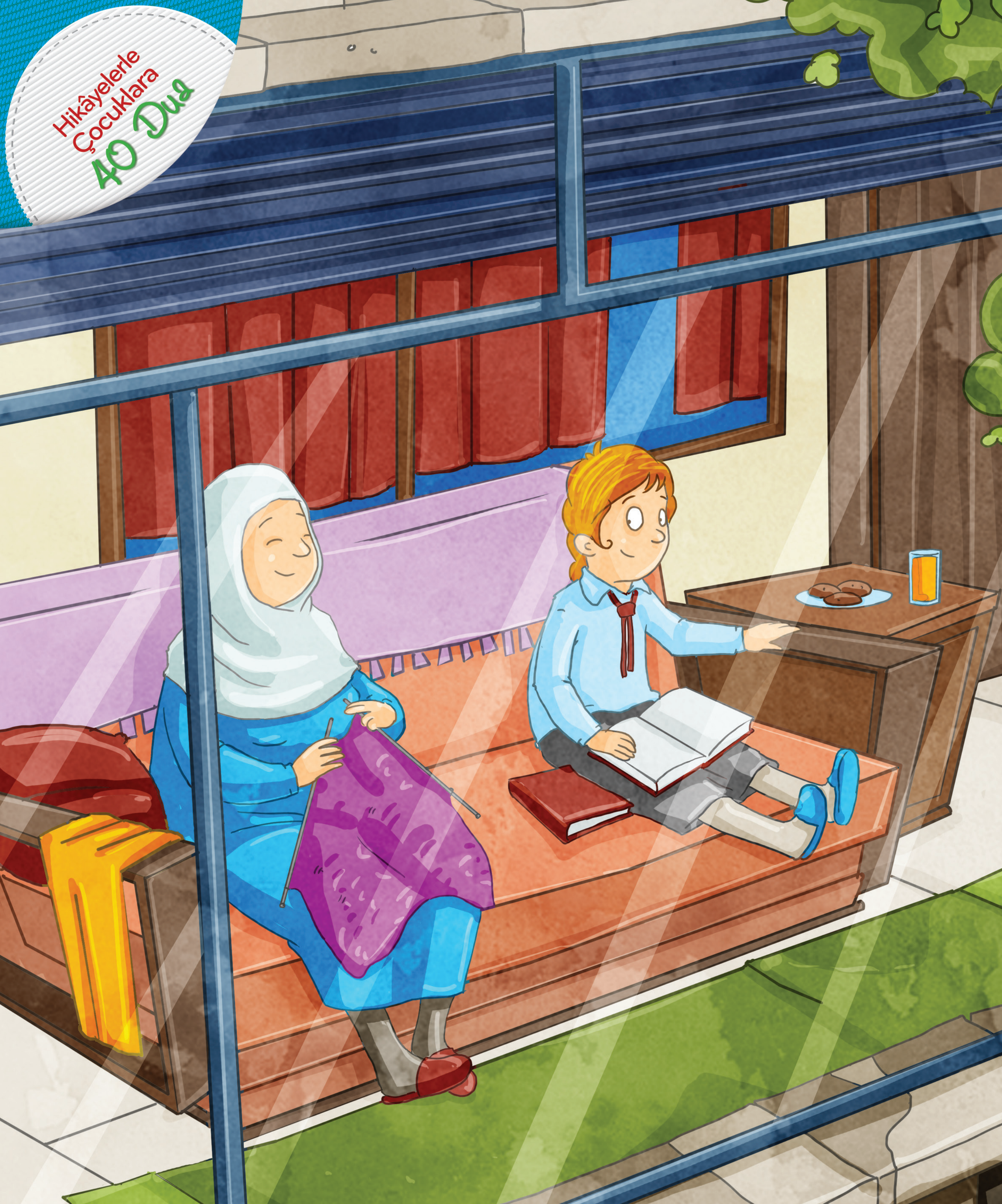
"En iyisi paylaşalım hediyeyi. Ben birazını kendime alayım, sonra bir parça da size bırakayım."

"Ohh şimdi oldu," dedi ihtiyar gülerek. "Haydi, Allah kabul etsin!"

"Allah'ım! Senden benim için hayırları açmanı, işlerimin hayırla sonuçlanmasını, önceki, açığı ve gizlisi ile her türlü hayrı, cennette yüksek dereceler istiyorum. Allah'ım! Duamı kabul eyle."

(Hakim, Deavat, 1911)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ÖRGÜ

O gün annesi evde olmadığı için Sevda okul çıkışı komşuları Hatice teyzenin evine gitmişti. Hatice teyze her zamanki gibi gülen yüzüyle açtı kapıyı.
Sevda içeri girip ellerini yıkadı. Ödevinin başına geçti.
Hatice teyze bir tabak içinde mis gibi kurabiye ile meyve suyu getirdi Sevda'ya.

Sevda bir yandan kurabiyesini yiyip bir yandan da ödevini yaparken, Hatice teyze de eline örgüsünü aldı. Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillah diyerek örgüsünü örmeye başladı. Sevda bir süre onu izledi. Yaptığına bir anlam veremedi. "Hatice teyzeciğim, niye tespih çeker gibi örgü örüyorsun?" diye sordu.
Hatice teyze gülümsedi. "Allah'a şükrediyorum," dedi.
"Niye bu kadar çok söylüyorsun ki?" dedi Sevda merakla.
"Çünkü şükredilecek çoook şey var," dedi Hatice teyze.

"Mesela ilk dediğim elhamdülillah, senin gibi tatlı bir misafirim olduğu içindi. İkinci elhamdülillah, misafirim geldiğinde ona ikram etmek için portakalları verdiği içindi. Üçüncü elhamdülillah, meyve suyu için portakalları sıkacak gücü verdiği içindi. Dördüncü elhamdülillah..."

"Ooo," dedi Sevda şakayla karışık endişeyle.

"Şimdi de kurabiyeye geldi sıra. Un, yumurta, yağ... Gerçekten de ne çok şükredecek şey var. Akşama kadar şükret şükret bitmez."

"Elhamdülillah," dedi Hatice teyze gülümseyerek.

"Allah'ım! Senden bütün hayırlı işlerde sebat etmeyi ve doğruda kararlı olmayı istiyorum. Senden nimetlerine şükretmeyi ve sana en güzel biçimde ibadet etmeyi istiyorum." (Hakim, Deavat, No: 1872)

HAMAL

Tolga annesi ile birlikte alışverişe çıkmıştı. Burası dar bir yol boyunca dizi dizi dükkânların olduğu kalabalık bir sokaktı. Annesi ile bir o dükkâna, bir bu dükkâna giriyorlardı. Elleri poşet dolmuştu. Tolga da annesine yardım edebilmek için taşıyacağı birkaç parça poşeti aldı. Poşetler başta ağır gelmemişti ama bir süre taşıdıktan sonra iyice ağır gelmeye başladı. Parmakları kıpkırmızı oldu. Kolları, omuzları ağrımaya başladı. O sırada önlerine bir hamal denk geldi. Zayıf bir adamdı bu. Neredeyse kendisinin üç katı kadar yük taşıyordu. Tolga hayretle bir adamın taşıdığı yüke, bir de kendi elindeki poşetlere baktı. Yol çok dar olduğu için hamalın ardından yavaş yavaş ilerliyorlardı. O sırada annesi onu kapıda bırakıp bir dükkâna girdi. Hamal da sırtındaki yükü dükkânın kapısında indirdi. Sırtını rahatlatmak için hareketler yaptı. Tolga'nın ona şaşkın şaşkın baktığını görünce "Ne o delikanlı, neye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

"Nasıl bu kadar ağır yükü taşıyabiliyorsunuz?" dedi Tolga.

Hamal güldü.

"Her sabah işe başlarken dua ediyorum. 'Allah'ım' diyorum, 'vücuduma güç ver, işimi bana kolaylaştır.' Allah yardım etmese, nasıl taşınır bu kadar yük?"

Tolga 'haklısın' anlamında başını salladı.

O sırada annesi dükkândan çıktı.

Tolga poşetleri tekrar kaldırırken mırıldandı.

"Allah'ım, bu işi bana kolaylaştır."

Mûsâ dedi ki: "Rabbim! Gönlüme ferahlık ver." "İşimi bana kolaylaştır."
(Tâhâ Sûresi, 25-26. ayetler)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

GECE

Annesi masal kitabını kapatırken Mahmut da yatakta esniyordu.
"İyi geceler," dedi annesi odanın ışığını kapatırken.
"Yaaa anne, ışığı kapatma," dedi Mahmut.
"Neden?" diye sordu annesi.
"Işığı kapatınca duvarda böcekler geziyor," dedi Mahmut korkuyla.
"Böcekler mi? Nerede?" diye sordu annesi tekrar ışığı kapatıp.
"İşte bak, böcekler!" dedi Mahmut perdenin arasından duvara belli belirsiz yansıyan ışıkları göstererek.
Annesi ışığın üzerine elini koydu.
"Hih!" diye bağırdı Mahmut. "Böcek eline çıktı."
Annesi güldü. "Böcek değil ki bu, dışarının ışığı. Gel, senin eline de çıksın."
Mahmut merakla annesinin yanına gitti. Elini duvardaki ışığın üzerine koydu.
"Baaak, senin eline de böcek çıktı," dedi annesi gülerek.
Mahmut da güldü. Sonra sırayla diğer ışıklara da elini koydu.
Mahmut yatağına yatarken, "Sen hiçbir şeyden korkmuyor musun, anneciğim?" dedi.
"Bazen korkuyorum," dedi annesi. "Korkunca da Allah'a sığınıyorum. Allah'ım korkularımı gider ve bana güven ver, diye dua ediyorum. Hiç korkum kalmıyor. Haydi, iyi geceler," deyip odadan çıktı.
Mahmut yorganına iyice sarınırken, "Allah'ım, korkularımı gider ve bana güven ver," diye dua etti, sonra da derin bir uykuya daldı.

"Allah'ım! Açıklarımı ört, korkularımı gider ve bana güven ver."
(Hakim, "Deavat", No: 1902, 1, 517)

Hikâyelerle
Çocuklara
40 Dua

ANNEANNE

Nefise'nin yaşlı anneannesi onlarla birlikte yaşıyordu. Yaşı çok ilerlemiş olduğu için birçok şeyi unutuyordu. Bir gün Nefise, anneannesinin kendi kendine söylendiğini fark etti.

"Bir şey mi oldu, anneanneciğim?" diye sordu.

"Namaz kıldım mı, kılmadım mı, onu düşünüyorum," dedi.

"Kıldın ya anneanneciğim. Ezan okunur okunmaz kıldın," dedi.

"Yaa" dedi anneanne şaşkınlıkla. "Allah'ım, unuttuklarımdan beni sorumlu tutma!" diye dua etti. "Bu aralar kafam biraz karışıyor."

"Biraz mı?" dedi Nefise gülerek.

"Tabii biraz," dedi anneannesi sitemle. "Bazen namazları unutuyorum. Allah affetsin."

"Tek namazı unutmuyorsun ki. Dün bütün gün gözünde gözlüklerinle evde gözlük aradığını unuttun galiba."

Anneannesi güldü. "Doğru diyorsun."

"Bir de bana kızdın, sana vermiştim gözlüğü, kim bilir nereye koydun," diye.

"Hay Allah. Öyle olmuştu değil mi ya? Kusuruma bakmayın. Artık yaşlandım," dedi anneannesi. Sonra da elindeki seccadeye baktı. "Sahi ben namazımı kılmış mıydım?"

"...Ey Rabbimiz! Unutur, ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma! Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği bir şeyle yükümlü tutma."

(Bakara Sûresi, 286. ayet)

